

Adaptacion d'un manescrich inedit e de nòtas autobiograficas de Josèp Vaylet, tirats del Fonds Vaylet

Nadal d'enfança, Noël d'enfance

"Vous avez dû apprécier, comme j'ai pu le faire maintes fois, l'aspect féérique de la neige. J'étais enthousiasmé par les splendeurs hivernales de nos campagnes sous la neige.

Lo freg canin me sarrava la cima de las aurelhas e la punta del nas .

Tot còp, al nas, una goteta de cristal perlejava, e me mainavi de las candèlas que pendolhavan per las mostachas del papà.

Uroses e contents caminàvem vas la glèisa de Sant-Genièis. Lo camin èra long. I aviá mai d'una lèga dempuèi lo Mas-Novèl.

Amondaut , dins la capa del cèl, beluguejavan los milierats d'estèlas del Camin de Sant- Jacmes.

Caminàvem, e d'ont mai caminàvem, d'ont mai vesiái la luna que nos seguíá al galaup entre las nívol. Patissiái a tener pè al papà e a l'oncle.

Es a pena se lo lum de la lantèrna traucava la nuèch negra . Al cèl dançavan las estèlas...

Coma nos sarràvem de la glèisa, avisèri una esteleta. Beluguejava, ela tanben, juste al dessus del cloquièr.

Sa lutz mistica, nimbava d'una lusor santa aquela nuèch de Nadal."

Joseph Vaylet